

Bábel kútja

*Először a test vált el a hangtól.
Aztán az arc vált el a testtől:
pontosabban az arc képe a test képétől,
és a hang az arc képe mellé szegődött;
így élünk a képernyők előtt.*

*De persze képekre sincsen már szükség:
mert a hang elvált a szótól, és a betűbe költözött.
És mi azt reméltük, valamit magukkal vittek belőlünk:
de annyiféle nyelven szóltunk, nem értettük egymást.*

*Mert az igazság elvált a valóságtól,
és már nem volt, aki megkülönböztesse őket:
a hír és a vélemény pedig összekavarodtak,
mint próbatétel előtt a lencse és a borsó.*

*Végül maradt az ige:
de az ige is csak egy szó,
emléke a mondatnak, a hangnak és a testnek...
De a szó már látta, hogy meztelen.
És elszégyellte magát.*

*És látta Isten, hogy ez nem jó.
De mit lehet tenni?
A gyerekek felnőttek, nem szólhat rájuk folyton.
Meg kell tanulniuk magukra vigyázni.*

Innen szép

*Ahol én állok, onnan szép győzni.
Megtalálni rejtett tartalékokat.
Tapogatózni, csak araszolni,
és hirtelen ellátni messzire.*

*Ahonnán én nézek, nem néznek mások,
és én sem látok máshonnan, ahonnán ők.*

*Megbeszélem velük, de mire átkiáltok,
nem értenek, és őket én sem értem.*

*Útban a dombtetőre: innen szép győzni,
de hogy mászhatnék hegyet, istenem?
Az élelmem fogytán, és bár süt még a nap,
uram, tudod, hogy fázok éjjelente.*

*Ahol én mászok, onnan szép nyerni,
belátni, hogy a hegy miért magas;
és hogyha ez a hegy alólam elperereg,
az első szem, vigyázok, ne legyek magam.*

*Várni jó, ezt, igen, tényleg megtanultam,
és bármibe már megkapaszkodom.
Egy hegy tetején, itt, a déli féltekén:
ki tudja, most mélyen vagy magasan vagyok.*

Csak énekeljeteK

*A villamosra vártam, fújt a szél,
a kezemből kifordult az ernyő,
amikor eszembe jutott:
milyen régen jutottak eszembe a férfiak.
Sose gondoltam volna, hogy ez elmúlhat,
míg olyan sok minden más megmarad.
A migrén. A ragaszkodás. A félelem.
Nem is láttam az arcotok a maszktól,
az alakotok az esőtől.
És különben is: lassan
a fiaim lehetnétek.*

Hátországom

*A helyeken, ahol nem vagyok, néha felfénylik egy porszem.
Csillog, játszik, eltűnik, a fénybe fordul újra:
ott én nem vagyok veled, nem látom őt.
Vagy ők, vagy én.
A hátam mögött, az elhagyott városokban,
és a helyeken, ahova soha nem mentem el,
mint egy titkos társaság, úgy összetartanak.*